

Vinařické listy

Č. 5, ŘÍJEN 2013

INFORMACE OBCE

Vážení spoluobčané,

léto je již za námi a my jsme se ocitli v posledních měsících v roce. Děti nám po prázdninách nastoupily do škol a školek, tak jim přeji mnoho úspěchů v učení, ať se jim tam líbí a nenechají se odradit prvním neúspěchem. Nám rodičům přeji mnoho trpělivosti a radosti s našimi dětmi.

Jako hlavní bod tohoto sloupce bych se rád zmínil o nové topné sezoně, která začala zásluhou počasí o trochu dříve. Jak mnoho z nás jistě poznalo, začalo se topit nejenom surovinami k tomu určenými. Bohužel někteří naši občané topí i plasty a jinými doma nepotřebnými věcmi a ostatní lidé to musí dýchat. Proto se na tyto spoluobčany obracím s prosbou, aby své počínání omezili nebo nejlépe zrušili. Jelikož na takové jednání myslí i naše zákony, je pravděpodobné, že se svým počínáním ocitáte na hraně zákona a můžete být pokutováni příslušnými orgány, což bych viděl velice nerad. Myslím, že máme v obci dostatek kontejnerů na plasty, aby to stačilo pro všechny naše občany.

Dále se v měsíci říjnu, (4. 10. 2013) se uskuteční odečet vody. Bohužel jsou stále mezi námi občané, kteří nemají zaplacenou za minulý odběr. Ti, kteří nezaplatí do konce roku, budu muset považovat za dlužníky obci a podle toho se také zařídit.

To je jen pár vět, co jsem vám chtěl na začátek sdělit. Víím, že to nejsou zrovna radostná slova, ale ne vždy je všechno hezké. Přeji příjemné čtení a těším se na vaše možné připomínky a dotazy.

Kohout Jiří, starosta obce

PLÁNOVANÉ AKCE SDH VINAŘICE

5. 10. 2013 od 15. hod. se na místní louce uskuteční **PODZIMNÍ DOVÁDĚNÍ**

- hromadné pouštění létajících draků, vyhlášení nejhezčího draka a nejlépe létajícího draka.
- soutěž o nejlepší upečenou bábovku. (více na plakátech)

Vážení občané, v minulých číslech Vinařických listů jsme avizovali záměr vyhotovit erbovní znak pro naši obec. Nyní vám přinášíme k nahlédnutí dopis heraldické kanceláře, která na naši žádost vyhotovila několik návrhů erbu. Z celkem 10 návrhů vybrali zastupitelé čtyři, ze kterých společně vybereme ten nejlepší. Jejich podobu můžete vidět na webových stránkách obce, obecní vývěsce a také je přinášíme i nyní, ve Vinařických Listech.

Hlasovat pro ten, který se vám líbí nejvíce, můžete na webových stránkách obce, prostřednictvím emailu nebo osobně na obecním úřadě.

Vážení zastupitelé obce Vinařice,

Předkládáme Vám k výběru deset pracovních návrhů výtvarného řešení znaku pro Vaši obec.

Ve všech návrzích se objevuje coby dominantní figura vinné listy, ve znacích 1, 8 a 10 ve spojení s vinným hroznem. Jde o tzv. „mluvící znamení“, odvozené z názvu obce, navíc se vinná réva v dávné minulosti na zdejších svazích pěstovala.

V návrzích 3 a 5 jsme použili stylizovanou podobu zdejší tvrže – zámku. Heroldský kříž, který můžete vidět ve znacích 1, 2, 8 a 10 je připomínkou prvních písemně doložených majitelů, kláštera sv. Jiří na Pražském hradě. Sv. Jiří měl na praporeci právě takovýto kříž, červený na bílém poli. Co se týče oné listiny, vročené do roku 1227 či 1228, zde je situace poněkud nejistá. Problém jsem konzultoval s mgr. Sosnovcem z mladoboleslavského muzea a věc se má takto. Listina, která připisuje ves klášteru sv. Jiří sice existuje, ovšem velmi pravděpodobně se jedná o falsum z 13. století. Na druhou stranu, proč by někdo vyráběl takovéto falsum nedlouho po zmiňovaném roce, jen o generaci později? Z věci by tedy vyplývalo, že ves někdy v průběhu 13. století klášteru patřila. Nemůžeme to ovšem stoprocentně potvrdit, na druhou stranu ani vyvrátit.

Obec v průběhu věků patřila několika šlechtickým rodům. Použité znamení – tzv. stupeň – který vidíte ve znacích 4, 7 a 9 je připomínkou majitelů Vinařic v druhé polovině 14. století pánů z Chlumu, konkrétně Hereše z Chlumu na Vinařicích (1381), zmiňovaného Augustem Sedláčkem v jeho monumentálním díle Hrady, zámky a tvrže království Českého. Navíc nedaleko Vaší obce, v poloze „Na hrádku“ se nachází skromné terénní zbytky hradu tohoto významného českého rodu. Cimbuří ve znaku 6 opět připomíná zdejší tvrz.

Barevné řešení znaku vychází z erbu již zmiňovaného rozrodu Chlumských z Chlumu – tedy stupněm dělený štít, dole červený, nahoře stříbrný. Rovněž tak barvy praporce sv. Jiří jsou červené a bílá. (Jen pro upřesnění – na praporech a vlajkách se bílá popisuje jako bílá, ve znacích a erbech je bílá blasonována vždy jako stříbrná). Zlatou barvu vinné révy v některých návrzích jsme použili pro zvýšení barevného kontrastu znaku.

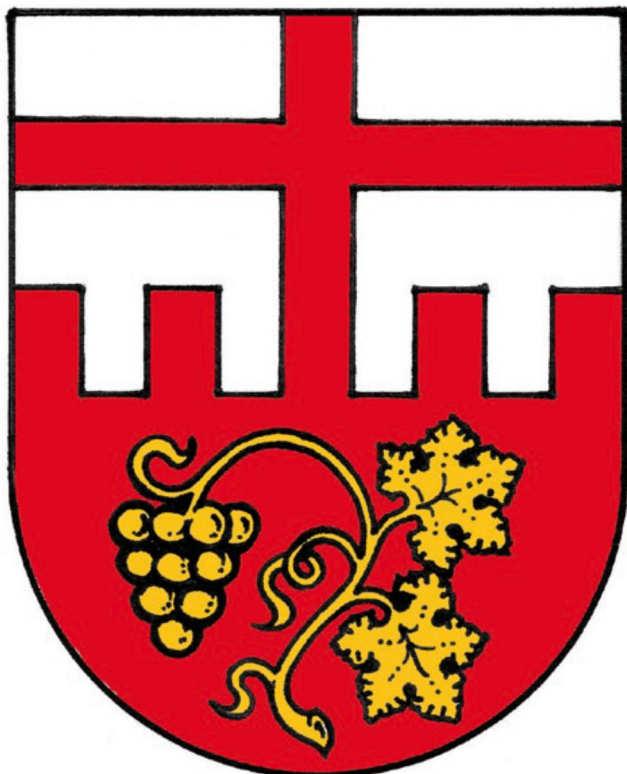
Vážení zastupitelé obce Vinařice, přejeme šťastnou ruku při výběru znaku ke spokojenosti Vaší i budoucích generací.

Jan Severa a Jiří Šuk

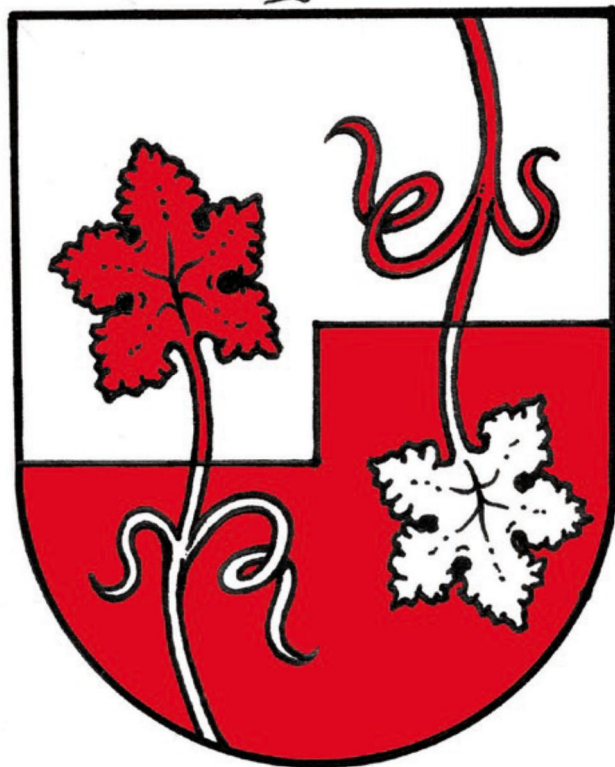
Heraldická kancelář

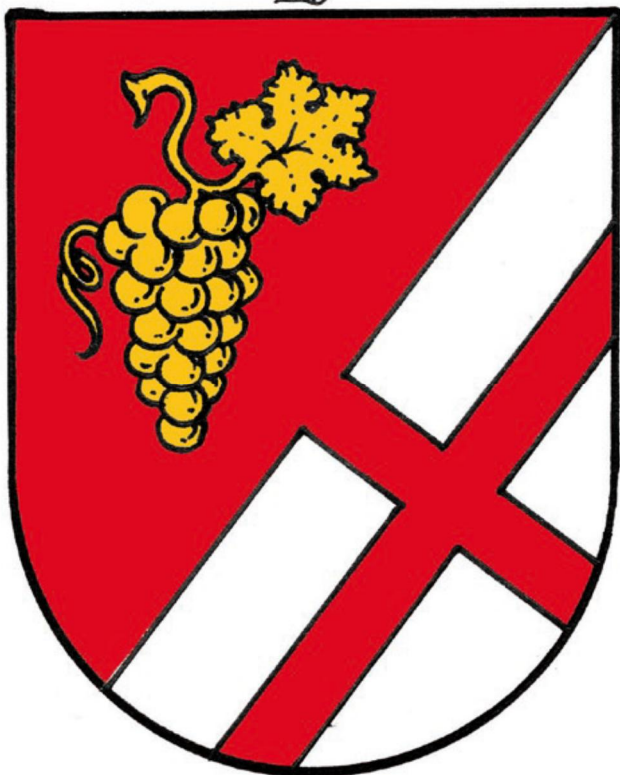
II

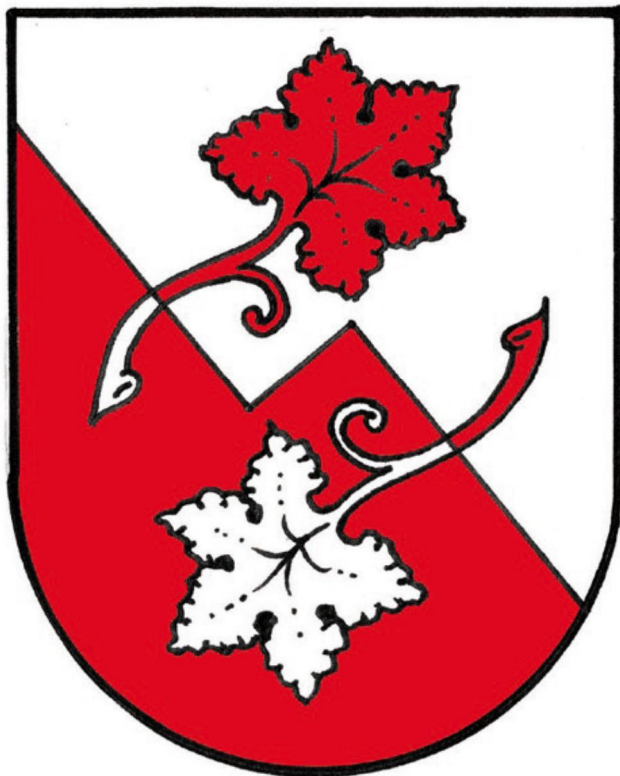
VII

VIII

IX

CO SE DĚLO V SRPNU A ZÁŘÍ

Letošní 21. ročník letního stanového tábora se konal v termínu 31. 7. - 4. 8. 2013. Pod vedením hlavního vedoucího p. Milana Hrušky se o necelou padesátku táborníků postaralo 13 vedoucích, o naše přeplněná bříska se postarala v kuchyni kuchařka paní Ševčíková, se svými pomocníky Martinem Ševčíkem, p. Fišerem a Jirkou Kohoutem.

Celý tábor se nesl v duchu celotáborové hry „Cesta kolem světa“. Během pobytu jsme stihli procestovat celý svět. Do pestrého programu patřil výlet do ZOO Praha, také nás navštívila skupina odborníků na africkou kulturu Aneboafro, kteří nás seznámili s tradiční hudbou a tanci a dokonce jsme si všichni společně nějaký ten africký taneček vyzkoušeli ☺. Přijeli se na nás podívat i přeborníci v asijském bojovém umění Bujinkan Shinobi Dojo - Mladá Boleslav, kteří nás také do svého umu zasvětili.

Protože nám počasí přálo, děti si užili her nejen v táboře, ale dostatečně se vyřádili i při koupání v „Žárovce“. Nesměl chybět ani tradiční karnevalový průvod, do kterého se svými kostýmy zapojili i vedoucí.

Celý tábor proběhl v bezvadné atmosféře a již teď se těšíme na další ročník.

Iva Kubínová

Začátek školního roku se neobejde bez rozloučení s prázdninami. K těmto chvílím každoročně patří opékání **vuřtů** na místní louce, které letos připadlo na datum 31. 8., tudíž opravdu na konec prázdnin. Při této příležitosti zde měly děti velkou atrakci v podobě velkého skákacího hradu, který byl plně využíván po dobu přijatelného počasí. Zúčastnilo se cca 20 dětí. Dík patří všem, kdo tuto akci pořádali.

Za SDH Vinařice Lenka Hlaváčová

14. 9. 2013 - Mirákulum

Nejdříve jsme s autobusem zastavili u věznice. Po zbytek cesty do Mirákula jsme povídali s kamarádem Kubou, se kterým jsem seděla.

Po příjezdu jsme se hned vrhli na obří houpačky. Pak jsme šli do podzemní chodby. Také jsme byli na hradě a Kuba jel velkým tobogánem (na ten já ještě nesmím), který končil v podzemí. Tam už jsme na něj čekali.

Potom co jsme prošli všechny atrakce, jsme se svezli tankem, dost to drncalo, a ještě s námi ten tank zastavil na svahu menšího, ale hoóódně prudkého kopce. Nakonec jsme si zatančili s Heidy Janků a dostali podepsanou fotku.

Výlet byl vážně super ☺ ☺ ☺ moc jsme si ho užili.

Foto: Milan Hlaváč

Napsala Maruška Sobotková, za přispění Kuby Studničky

(Poznámka matky : u toho tanku říkali, že to bylo fakt hustý, ale napsat se to bála, protože jí za ten výraz zpravidla peskuju. ☺)

inzerce:

MACHAČ PETR

přípravné práce pro stavby

- **strojní výkopové práce a terénní úpravy**
- **výkopy základů staveb a rodinných domů**
- **výkopy inženýrských sítí (plynovody, vodovody, kanalizace),**
- **drenážní rýhy (pro odvodnění základů rodinných domů,**
- **zámkové dlažby s možností realizace atd.)**
- **vrtání plotových sloupků**
- **odvoz sutí, zeminy a stavebních materiálů (AVIA)**
- **demoliční práce**
- **úpravy zahrad**

E-mail: macos.machal@seznam.cz

Telefon: 603 919 182

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narození: Karel Richtr (srpen) Klára Pauliková (září)

Úmrtí: Jan Louda (srpen)

ROZHOVOR

Pro někoho představuje otázka, kde jste pracoval, jednoduchou odpověď, protože většinou odpoví jedno slovním sdělením nějakého podniku či instituce, ale ne tak pan Radek. U něho tato otázka znamená dvacetiminutový monolog. Aby taky ne. Za svůj dosavadní život viděl a vyzkoušel mnoho a má tak co vyprávět, nejen o svých pracovních počinech. Přináším vám zajímavý rozhovor s energickým a veselým člověkem, který na krátký čas usedl ve vedení obce jako starosta.

1. Řekněte mi něco ze svého životopisu, kde jste pracoval?

Já jsem si myslel, že nikdy pracovat nebudu. (smích) No a tak jsem dělal celý život matematiku. Nakonec jsem měl za svůj život tři obory. Začal jsem v Praze v ČKD, to byl hlavně výzkum kvality materiálu, dělaly se zkoušky, aby se poznalo, že je to všechno dobře - tomu se říkalo odborně operační analýza. Tam jsem byl 6 let do roku 1979. Po ČKD jsem šel do výzkumáku do Semčic, kde jsem byl 15 let a dělal statistiku pro zemědělce. A řekl bych, že jsem tam byl i docela úspěšný - v té době jsem byl v Zemědělské akademii věd a získal jsem i vědecký titul a podobné věci. No a pak přišla revoluce v 1989 a výzkumák se přerodil na šlechtitelskou firmu Hillehoeg a výzkumnou část a výrobní část. Já jsem sice dělal v oddělení výzkumu, ale více méně jsem ztratil svoji původní práci, takovou tu, kterou jsem dělal do té doby. Pro mě osobně přišla krize. Byl jsem chvíli nezaměstnaný, neměl jsem do čeho píchnout, pak jsem dojížděl do Prahy, kde jsem byl rok na ministerstvu zemědělství. No a v roce 1996 jsem měl štěstí, protože už vlastně, dá se říci jako starší člověk, jsem se dostal do Škodovky a tam jsem začínal úplně na novo. Začal jsem tam dělat bankovníctví. Ve Škodovce jsme byli mezi prvními, kdo zavedl elektronické bankovníctví. Ve finančním modulu jsme potom řešili různé speciality a dělali různé programy na míru. Tam jsem se specializoval. Později jsem využil nabídku z Německa, kde vznikalo tzv. kompetenční centrum. Je to něco jako poradní orgán v rámci celého koncernu VW. Nakonec jsem tam strávil ¾ roku. Potom když jsem se vrátil zpět, jsem opět dělal různé programy na míru ve Škodovce. Až nakonec v roce 2007 jsem dostal nabídku odjet do Indie, kde jsem byl celkem 3 roky. No, asi po půl roce, co jsem se vrátil z Indie, mě převedli do Ruska a tak jsem strávil další 2 roky v Rusku až do loňska. No a letos už nejsem nikde. (smích) Už jsem v důchodu. Ale stejně tam chodím pořád, na půl úvazku. Tak to je takový můj docela pestrý životopis.

MEDAILONEK JANA RADKA:

Narozen v roce 1950 ve znamení blíženců.

Ženatý, má tři děti (dva syny a dceru) a dvě vnoučata.

Oblíbené jídlo: řízek a bramborový salát.

Co nemá rád: „To je věcí, ale nejvíc když lidi nepřemýšlejí, papouškují bez vlastního názoru a takové to když se někdo snaží fintařit na úkor jiných.“

2. *Jaké máte koníčky?*

Tak to mám celý život muziku a sport a to dělám od mala. Vlastně pořád jsem dělal všechny možné sporty a zároveň furt na něco hrál, začínal jsem na piano, to mě bavilo moc, ale pak, když jsem šel na vysokou, tak jsem přestal. No a teď po x letech, v padesáti jsem se zase začal učit. Začal jsem hrát na klarinet, teď jsem přibral další nástroje. Máme s kamarády jazzovou skupinu a snad si taky ještě zahraju s Xichtama.

3. *Pocházíte z Ostravy, proč jste si vybral zrovna Vinařice k bydlení?*

To byla náhoda. Řeknu to jednoduše. Já jsem si nikdy nepředstavoval, že budu v Čechách, opravdu nikdy. Kór když jsem byl mladší. No a pak jsem se oženil a první moje bydlení bylo v Praze, když jsem zůstal těch 6 let v ČKD, kde jsem pracoval. Ale Prahu jsem neměl moc rád, tak jsem chtěl jít z Prahy pryč. Vůbec mě nenapadlo, shánět něco jiného kromě Ostravy, kde jsem se narodil. Dokonce už jsem tam i místo měl, ale tehdy jsem chodil ještě na přednášky do školy ke svým bývalým učitelům. (A mimochodem můj učitel se jmenoval Josef Štěpan a na počest jeho se jmenují moji kluci Pepa a Štěpán). A když jsem se loučil tak mu říkám: „Pepíku, už mě neuvidíš už tady nebudu chodit, odjíždím do Ostravy“. A on na mě: „A co tam jdeš dělat?“ A já že ve Vakusu hledají nějakého výpočetního šéfa - byla to dobrá kombinace s tím, že manželka tam dostane také zaměstnání. A on: „proč nejdeš do Semčic? To je místo pro tebe jak dělané, já tě znám dobře, tam by se ti líbilo“. A tak jsem se šel zeptat do Semčic. (Smích) Přijímal mě tenkrát Vašek Mydlil a říkal: „jó, máme zájem, jestli chceš tak nastup hned“. Tak jsem psal do Vakusu, že zůstávám v Semčicích a bylo to. Takovou náhodou jsem se dostal do Semčic. A ze Semčic na Vinařice? Bydleli jsme tam právě v ústavním bytu, který se privatizoval, a on patřil po privatizaci Pepíkovi Heřmanskému. Do té doby jsme sousedili v té jedné vile, která od počátku patřila výzkumáku. No, ale potom co vilu koupil Pepík Heřmanský, jsme sháněli bydlení a vyptávali jsme se všude možně a zrovna na Vinařicích prodával rozestavěný barák Marek Vaško. My jsme to kupovali jako hrubou stavbu v roce 1990 nebo tak nějak, a mám to spojené s tím, že když jsem tady začínal, tak tady byl první ročník řehtání. Já jsem tady zrovna něco stavěl, když jeli řehtači a Slávek Kubín s koňma a starej Pepík Chomínů mi říká: „letos máš ještě omluvenku, že stavíš, ale příští rok s námi půjdeš taky“. Takže to byla náhoda, nebyl to žádný promyšlený tah. Jsme tu ale spokojeni, to je všechno pravda, ale klidně jsme mohli skončit třeba v Řepově nebo kde by bylo volno, tam bychom šli. Ani jsme tady tehdy nikoho neznali, tedy pár lidí z výzkumáku ze Semčic, ale jak říkám, nic promyšleného.

4. *Jak zpětně vnímáte vaše starostování tady?*

Já jsem se strašně moc snažil, ale myslím si, že jsem byl špatný starosta, já jsem nic nestíhal. V práci jsem byl často dlouho a já jsem takový trochu magor do práce. Jsou to dvě takové věci, obě náročné na čas a já jsem tam byl od rána do večera. A to pak ještě umřela Radka Kubínová, která dělala pokladnu a věci okolo a já jsem nikoho za ní neměl a tak jsem dělal úplně všechno, pokladníka, podklady na všechny schůze a tak a bylo toho hodně a bylo to takové... Ale jo, něco se asi udělalo, nechci říkat jen špatné... Ale takhle - myslím si že všichni přede mnou i ti po mně byli lepší, to zas jako musím uznat. Zvláště teďka Jirka Kohout to dělá docela fajn. A přál bych mu, aby mu to vydrželo, protože někdy to je na nervy a málokdo pochválí... Jak jsi se ptala, co mi vadí - to je špatné slovo, mě to nevadí, já se nesnažím ovlivňovat druhé - ale je zvláštní, že spousta lidí, kteří byli před pěti, nebo deseti lety hodně aktivní se pak najednou stáhnou do ulity. Já nevím, jestli to je vinařická vlastnost, ale tady to pozoruji ve velkém. Já nechci jmenovat, je to každého věc, ale to není jen z poslední doby, je to i z dřívějšíka a je to po celé vsi od Pruhonku až na druhý konec vsi. Je to taková houpačka. Víc se mi líbí - sice nebyť na špičce, ale nebyť ani na tom konci. Jo - tak nějak zúčastňovat se. To je jasný, že nemůžu na každou brigádu a tak, a že má každý jiné starosti. Já jsem byl vlastně pryč 5 roků v cizině skoro úplně nonstop, tak teďka už ani nevím, co a jak a jakým způsobem se tady odehrávalo, ale přijde mi, že je to škoda. Ale zase jsou tu mladšasové a ti vypadají dobře. Třeba řehtání funguje pořád, to se mi líbí, tábor funguje furt - teda, tam už jsem nebyl ani nepamatuju, ale funguje. Kytky se dávají a tak.

5. *Tak trochu z jiného soudku, hodně jste cestoval - Kde se vám líbilo nejvíc?*

No tak, nejvíc. Každá země je krásná, včetně té naší. Já nejsem ten typ, co říká, že nejdříve procestuju Česko, než půjdu jinam, nebo že nejdříve procestuju svět a pak půjdu do Čech, protože vím, že ani jedno ani druhé nejde procestovat. Když si vezmu kolik je zajímavých míst v Čechách, tak kdybych každý týden někam jezdil, tak to stejně nestihnu a kdybych měl k tomu připočítat ty největší zajímavosti ve světě, tak je to to samé. Člověk všechno nestihne. S tím se musí žít a tak já to tak střídám. Byl jsem v Evropě snad všude – tedy až na Skandinávii a tam nahoře. Jinak jsem byl v Číně, v Thajsku, byl jsem v Africe, v Keni. Ale ze zemí, kde mě to jako chytlo, byla ta Indie, tam bych úplně klidně žil. Byl jsem tam sice nejdéle, ale mě ta země něčím přitahuje, nevím proč, já pro to nemám žádné rozumné vysvětlení, to není nic, co by se dalo zdůvodnit. Stejně tak jako Rusko se mi líbilo asi ze všech nejméně. Nebyl jsem třeba v Americe a tam se ještě chystám, než umřu, pojedou do Ameriky a pak už je mi to jedno. Smích.

6. *Nechyběla vám rodina, když jste byl tak často pryč?*

Nechyběla. Takhle - tam kde jsem byl nejdéle, tam jsem byl se ženou. A děcka už jsou velké. Ale ne že jako vůbec nechyběla, ale my už žijeme tak nějak dlouhodobě - jakože odděleně a já si myslím, že tak to má být. Já si myslím, že takový ten model od babičky po kojence pod jednou střechou není úplně tak dobrý. Ale takhle - ať si to zase každý dělá, jak chce..

7. *Na co jste nejvíce hrdý?*

Že mám, řekl bych zdravou rodinu, po všech stránkách, myslím nejenom po stránce fyzické, ale také mentální. Takhle - že mám fungující rodinu, že v práci jsem dosáhl všech met, nebo cílů, které jsem chtěl dosáhnout a že mám hodně zájmů a že mě lidi tak nějak berou.. (smích)

8. *Chcete něco vzkázat na závěr?*

No - ať se polepší ti, co jsou zalezlí doma. (smích)

Děkuji za rozhovor, Kamila Slaná

Kontakty VL: Editace - Kamila Slaná, vinarickelisty@seznam.cz; Kontrola a info obce - Jiří Kohout, Vladimíra Bečvářová, Petra Tůmová, za SDH – Jiří Mann, Lenka Hlaváčová; na vydání dále se podíleli - Iva Kubínová, Marie Sobotková, Jakub Studnička www.obecvinarice.cz; obecvinarice@obecvinarice, Obec Vinařice 65, Dobrovice 294 41 ; tel:326386693 Náklad: 135 výtisků.